



# מתורתו של צדיק אביר יעקב

## משנתו של מרן רבי יעקב אביחצירא זי"ע | על דרך הפשט לקט דרושים ומאמרים, בביאור פשט מצוות התורה וענייני עבודת הש"ת שגלקטו מכל ספריו הק'

### פר' תזריע - מצודע תשפ"ג

עקשו מתאחזים אף באותיות י"ה, וזהו והיה, ובה נתן כח ושלטיה לנגע צרעת שהוא סמא"ל:  
ומיד, זה האדם הנאה בא דינו למעלה, וזהו והובא אל אהרן הכהן, דא מיכאל כהנא רבא לעלא, או אל אחד מבניו הם המלאכים שתחתן מקשתות:

**הגאה פוגם בקדושה ומגביר כח אלהים אחרים**  
וראה הכהן את הנגע שהוא הנאווה, שהיא משתרשת בעור הבשר. וזה נודע ממה ששער בנגע הפך לבן, והכונה היא, דיצר הרע, אמרו רבותינו זכרונם לברכה (סוכה נב), דבתחלה דומה לחוט השערה. ועוד, הגאה פוגם באלקים דקדשה ונותן כח לאלהים אחרים. והנה, 'הלבן' או 'לבנה' גימטריא 'אלקים' עם הכולל. וזהו שנגמור ושער שהוא יצר הרע שדומה לחוט השערה, בנגע דהינו עם נגע שהוא סמא"ל, נתן להם כח ותגברת, וזה נעשה להם ממה שהפך לבן, דהינו 'אלקים' עם הכולל שהוא גימטריא 'הלבן', החליף זה הגאה אלהים אחרים באלקים דקדשה, פגם בזה והגביר זה:

ומראה הנגע עמק מעור בשרו, זה כמו שכתבנו, דהגאה לא התבונן כי לא תאות לו הנאווה לפי שהוא בשר, עפר, רמה ותולעה. לזה אמר ומראה הנגע, שהיא הנאווה שמתקמה מצא כח סמא"ל הנקרא נגע, עמק מעור בשרו, כלומר זה האדם הנאה אינו מסתכל בשרשו שהוא בשר ואיך יתגאה, דהינו נעלם ועמק מטנו דבר זה, רק אחז במדת הנאווה ונשתרש בה. כשיראה כהנא רבא שפך הוא, מיד וטמא אתו:

**גם כשאין יודעים שכונתו לגאווה הוא טמא**  
אי נמי יש לומר ומראה הנגע עמק מעור בשרו, שבא לרמוז שיש בן אדם שגאווה טמונה בלבו, ומתחכם שלא יכיר בו בני אדם שהוא גאווה, ומדבר דברים שסובלים שתי פנים, לצד אחד נחשבים גאווה, ולצד השני לא כן. אבל אוי לו, שהרי אפלו אין מכירים אותו מלמטה, כבר נתגלה קלונו למעלה, וטמא טמא יקרא. וזהו שנגמור ומראה הנגע שהיא הנאווה, עמק מעור בשרו דהינו הוא מלא גאווה מבפנים אבל אינו מראה אותה מבחוץ, וזהו עמק מעור בשרו דהינו מעמיק אותה ומסתיר אותה שלא תראה, אפלו הכי נגע צרעת הוא, ואף על פי שלא הכירוה בני אדם, הרי וראוהו כהן וטמא אתו:  
(פיתוחי חותם פרשת תזריע)

בעור בשרו לנגע צרעת והובא אל אהרן הכהן וגו' (ויקרא יב). אפשר לרמוז שמדבר על הגאווה, שאין לך מדה מגנה ממנה, וידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (ברכות מג: סוטה ה), כי הגאה כאלו דוחק רגלי שכניה, ואמר עליו הקדוש ברוך הוא, אין אני והוא יכולים לדור בעולם. והנה, הגאה טח עיניו מראות ולבו מבהין, כי מה הוא ועל מה יתגאה, וכי עצמו נחווה, והלא אינו אלא בשר ודם רמה ותולעה, ועל זה דרשו רבותינו זכרונם לברכה (סוטה שם), 'ובוא כל בשר להשתחות לפני אמר ה' (ישעיה סו כג), מי שמששים עצמו כבשר, הוא שזוכה להשתחות ולראות פני ה', לאפקי מי שמששים עצמו אדם או איש ומחזיק עצמו לגולה ולכבוד:

**הגאה מגביר כח הקליפות**  
והנה הובא במשנת חסידים (מסכת התשובה פ"ב אות א), דהגאה גורם להקלפות להתאחז אפלו באותיות י"ה של שם הרו"ה ברוך הוא, לפי שאין להם אחיזה רק באותיות י"ה האחרונות, והגאה גורם להם להתאחז אפלו באותיות י"ה, ולכן 'נאווה' גימטריא י"ה, לרמוז שפוגם בשם י"ה ומגביר כח אלקים אחרים:

**מי שיש בו חלק מחלקי הגאווה נקרא תועבה**  
וזהו כונת הפסוק: אדם כי יהיה בעור בשרו שאת, שאת היא הנאווה, מלשון התנשאות. ובא וראה זה הלשון הטהור שדברה בו תורה, אדם כי יהיה בעור בשרו, דהיה לו לומר 'אדם כי יהיה בעור'. אלא דבאה לספר בגנות הגאה ולהודיע על גרעונו ופחיתותו, שהוא בנה במה לעצמו והנהיג בעצמו גדלה וחשיבות כפאדם החשוב (סוטה ד:), ולא הביט בשרשו מה הוא, שהרי הוא בשר ודם, רמה ותולעה, עפר ואפר, דבר שאין בו ממש, ולזה דקדק ואמר בשרו כלומר, למי עושה זאת המעלה, כי אם לבשר, והבשר אין בו ממש. ומה שאמר ספחת או ברת, לפי שכמה מינים בגאווה זו למעלה מזו, וצריך להתרחק האדם מכל חלקיה, ומי שיש בו חלק מחלקיה נקרא גאה ותועבה. ובא לומר, דמי שיש בו מדת הגאווה שהיא שאת, הגדלה שרוצה להתנשא בכל דבר, או ספחת שהיא גרועה ממנה, או ברת שהיא גרועה ממנה, הרי הוא פוגם פגם גדול ונותן שלטיה גדולה לסמא"ל. לזה אמר והיה בעור בשרו לנגע צרעת, מה שאמר והיה, כלומר נתן כח לקלפות, שלא היתה להם אחיזה רק באותיות י"ה,

### תכלית המעשים טובים שאדם עושה בימי חייו

והצדע אשר בו הנגע בגדיו יהיו פרמים וראשו יהיה פרוע, ועל שפם יעטה וגו' (ויקרא יג מה). אפשר לרמוז, דידוע דהמעשים טובים שאדם עושה בימי חייו, מהם עושים לו לבוש כדי להתלבש נשמתו בצאתה מן העולם הזה, וכמו שנגמור (בראשית כד א) 'ואברהם זקן בא בימים, והמלקך דוד זקן בא בימים' (מלכים א' א), וכשהוטא חס ושלום, פוגם באותו לבוש ונעשה לקרעים (וזהו ח"א רכז. קכט). וידוע גם כן, שהשכינה על ראשו של אדם, כמו שנגמור (קהלת ט ה) 'ושמן על ראשך אל יחסר'. וידוע גם כן, שכל עוד שהרשע ברשעו וטמאתו בו, תפלתו אינה מתקבלת, ותורתו ומצותיו שעושה בעודו רשע, הכל הולך לסטרא אחרא רחמנא לצלן:

### כשהאדם הוטא מסתלקים ממנו השכינה והנשמה

וזהו שנגמור והצדע אשר בו הנגע, דהינו שמצדע מחמת העונות שבידו שטמאים אותו כנגעים, צריך שידע שבגדיו יהיו פרמים, דהינו אם הקדים ועשה מעשים טובים קדם חטאו והתחילו באותו עולם לעשות לו לבוש, עקשו על ידי חטאו הבגדים יהיו פרומים, וראשו שהיתה עליו שכניה, עקשו יהיה פרוע, גם הנשמה לא נותרה בו ונשאר ערם מכל. ועל שפם יעטה, דהינו צריך שיכסה שפתיו ולא יפתחם בתפלה בעודו רשע, כי תפלתו נדחית והחיצונים לוקחים אותה, וזהו וטמא טמא יקרא, כלומר הטמא אם 'קרא' דהינו התפלל, לא קרא כי אם לטמא, דהינו הסטרא אחרא, כל מין למינו, והוא שלוקח תפלתו:

**המחזיק ברשעותו בורה ממנו גם היצר הטוב**  
כל ימי אשר הנגע בו, דהינו כל עוד שמחזיק ברשעו ולא רצה לשוב, וטמא טמא הוא, דהינו מוסיפין לו טמאה מלמעלה, שהחיצונים מתדבקים בו. בדד ישב מן הקדשה לפי שהשכינה והנשמה מסתלקים ממנו וגם יצר הטוב ברוח יברת, אם כן נשאר בדד, מחוץ למחנה ישראל מושבו, שאינו נמנה מכלל ישראל רחמנא לצלן:  
(פיתוחי חותם פרשת תזריע)

**הגאווה - מידה מגונה ופחותה**  
אדם כי יהיה בעור בשרו שאת או ספחת או ברת והיה

### חידה שבועית:

מה מביא רבינו מדוע שער רומז על היצר הרע? (נא לכתוב תשובה קצרה ומתומצתת!).  
פתרונות יש לשלוח עד יום שלישי הקרוב, כמו כן נא לציין כתובת מדויקת וטלפון למייל: 0774702681@gmail.com או לפקס 0774702681, יש לציין בראש הדף 'עבוד אביר יעקב'

### שם הזוכה בסידור לשחדית מתיבתא בהוצאת עוז והדר:

פרשת מקץ:  
ה' שלום רייזמאן מבית שמש.

